

Hồi 18 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Quan Âm điện, Đường Tăng khởi nạn Cao lão trang, Hành Giả bắt yêu

Bây giờ nói về Tôn Hành Giả thấy Quan Âm về rồi, Tôn Hành Giả trở lại động Hắc Phong, chất củi tư bề đốt động, rồi mới đăng vân trở lại, thưa tự sự cho thầy hay, Tam Tạng vui mừng, day mặt phía Nam lay nữa.

Các sãi mừng lòng niệm Phật vang trời, Tam Tạng truyền chôn cốt ông sãi già, sửa soạn chùa chiền tử tế.

Bữa sau Tam Tạng giả từ lên ngựa.

Tôn Hành Giả quầy gánh đi theo, các sãi đưa một hồi, kẻ lui người tới.

Hai thầy trò đi hơn bảy bữa, trời chiều đến một xóm kia nhà lá trùng trùng, rào trem mịt mịt.

Ăn no gà lợn về chuồng tối, say cụp già trai đạo xóm chiều.

Tôn Hành Giả khen rằng:

- Cái xóm này thiệt sung lắm .

Tam Tạng giục ngựa bước vào, xảy thấy một người trai, cầm dù mang gói, quần xắn tới háng, hăm hở chạy ra.

Tôn Hành Giả nắm lại hỏi rằng:

- Chú đi đâu lật đật vậy? Tôi hỏi một chuyện đã nào, chỗ này là xứ gì đó?

Người ấy gở tay mà cự rằng:

- Nội xóm này không người nào anh hỏi thăm sao? Làm thế gì mà kéo tôi lại vậy?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Xin nói giùm một tiếng làm ơn, dầu chú có việc chi, tôi giúp cho cũngặng .

Người ấy nhảy không khỏi, tức mình dậm cẳng mà nói rằng:

- Thời vận tôi xấu quá! Trong nhà bị lời ăn tiếng nói, ngoài đường lại thêm kẻ kéo người lôi .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Đố chú mạnh bực nào mà vùng cho khỏi .

Người ấy tức mình buông dù xuống hai tay cào Hành Giả như mèo.

Hành Giả cũng không buông, tên ấy tức mình la lớn.

Tam Tạng thấy vậy nói rằng:

- Ngộ Không! Hỏi người khác cũngặng, phải níu kéo làm chi?

Tôn Hành Giả nói:

- Tôi hỏi quyết chú này, là có ý lắm!

Người ấy liệu bề chạy không khỏi, túng phải nói rằng:

- Nước này là nước Ô Tư, xóm này là xóm Cao lão. Tôi nói rồi đó xin làm phước buông ra .

Tôn Hành Giả nói:

- Bộ chú không phải đi gần, chắc là có việc ngặt; đi chuyện chi thì nói thiệt, tôi mới chịu buông ra .

Người ấy túng lắm, phải nói thiệt rằng:

- Tôi tên là Cao Tài, gia tướng Cao lão, chủ tôi có một người con gái, tuổi mới hai mươi, ba năm trước bị một con yêu a vào làm rẫy, ông tôi không ưng bụng, rước thầy ếm đôi cũng không linh. Con tinh ấy giận bắt con gái chủ tôi cầm tại nhà sau, không ai thấy mặt, nên chủ tôi trao bạc rước thầy chùa, thầy pháp tới hoai. Thầy chùa gỏ mả mà rửa yêu, thầy pháp đuổi yêu cho rầy xóm. Tôi đi đà bại căng, rước chẳng đặng thầy hay, chủ tôi mắng nhiếc một hồi, sai rước thầy cao tay ẩn. Rủi ra đây mắc gốc, tức mình tôi mới vùng vằng. Thôi buông cho tôi đi, kéo đế mặt trời chen lặn . Tôn Hành Giả cười rằng:

- May phước chú lắm, khỏi đi xa mỗi cảng, đừng rước chúng tốn tiền, chúng ta chẳng phải như thầy pháp giết gà, thầy chùa kiếm bạc, thiệt là: Bắt yêu như bắt cóc, đuổi quỷ tợ như đuổi ruồi. Thầy ta là Đường ngự đệ, qua Tây Phương lạy Phật thỉnh kinh, bắt quỷ cũng nhiều, đánh yêu cũng lắm .

Cao Tài nói:

- Thôi thôi! Các cha đừng gạt tôi nữa, tôi đương tức hòng chết, sai đi như chó, bị mắng quá trâu; nếu rước mấy thầy nhát gan, ắt bị một xù điếc óc!

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Tôi không nói gạt, xin chú đừng nghi, quyết giùm cho ông chủ làm ơn, không hại chú bị rầy mà sợ .

Cao Tài cùng chẳng đã, dắt vào cửa ngõ, biểu đứng mà chờ.

Cao Tài mới bước vào thềm, chủ nhà thấy mặt tức thì mắng lớn:

- Mày là thằng chó chết, mang đầu về đó làm chi? Không lo đi rước thầy, chẳng chịu rời cái bếp!

Cao Tài nói:

- Xin ông đừng mắng, để tôi thưa hết rõ ràng: Tôi mới đi ra, xảy gặp hai ông Hòa Thượng, xưng là Đường ngự đệ, qua Tây Phương lạy Phật thỉnh kinh, nói có tài bắt quỷ đuổi yêu, nên tôi mới rước về cửa ngõ .

Cao Thái Công nói:

- Hòa Thượng ở xa lắm, e nói chẳng thiệt lời, cũng dùng thử cho hết lòng .

Liền bước ra nghinh tiếp, xà mà nói rằng:

- Tôi chào hai thầy đó .

Tam Tạng đáp lễ, còn Tôn Hành Giả đứng trơ trơ.

Cao Thái Công thấy Hành Giả như Thiên lôi, mặt lông mỗ nhọn, tướng mạo dị kỳ, con mắt không từng thấy, trong bụng cũng nhơn nhơn.

Day lại mắng Cao Tài rằng:

- Mày mới là quyết giết tao đó! Trong nhà bị một thằng rẫy đầu heo tướng quỷ , ếm đôi không đi, mày lại rước thêm một ông thầy mặt quỷ mắt thau, dữ dần quá gớm! Tôn Hành Giả nghe nói đáp rằng:

- Ông đếm cho nhiều tuổi, chớ không biết coi người. Nào, mấy thầy tốt tướng thuở nay, có khi đã đuổi quỷ trừ tà đặng? Chớ như tôi tuy xấu hình xấu dạng, mà có phép

có tài, cứu con gái của ông, bắt đồ yêu trước mặt, các việc ấy tốt hay xấu, mà ông dám chê đề?

Cao Thái Công nghe nói phải làm gan, rước vào nhà khách, mời ngồi xong xả, rồi đãi nước đãi trà.

Cao lão mới hỏi thăm rằng:

- Nghe thằng nhỏ ở nhà nói: Hai thầy ở nước Đại Đường, đi qua Tây độ, biết thiệt như vậy hay nó đặt điều?

Tam Tạng nói rằng:

- Quả như vậy, tôi ở bên Đông độ, vâng lệnh vua Đại Đường, qua Tây Phương lạy Phật thỉnh kinh đặng về làm Thủy lục. Đi đến đây trời tối, vào xin ngủ đờ một đêm".

Cao Thái Công nói rằng:

- Nếu vậy thì: Hai thầy đi lỡ đường, nên ghé lại ngủ nhờ. Sao lại nói có tài có phép, bắt yêu bắt quỷ làm chi?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Sẵn dịp ngủ nhờ, ở không kiếm quỷ bắt chơi, không biết nhà ông có hết thầy mấy con yêu đó?

Cao Thái Công chắt lưỡi than rằng:

- Trời đất ôi! Yêu quái ở đâu nhiều như vậy? Có một thằng rề quỷ, mà xính vính cả nhà. Đây không phải là động yêu, có đâu mà nhiều dữ vậy.

Tôn Hành Giả hỏi rằng:

- Đâu ông nói đầu dây mối nhợ con quỷ đó cho tôi nghe thử ra thể nào?

Cao Thái Công nói rằng:

- Tôi tuổi tác chừng này, vô hậu không trai nối nghiệp, sanh ba đứa con gái. Con lớn gọi là Hương Lan, con giữa gọi là Ngọc Lan, con nhỏ tên là Túy Lan. Hai đứa lớn dựng vợ gã chồng, cũng người trong một xóm, chàng đầu thiệp đó, nhà cửa tư riêng. Còn con Túy Lan là tuyệt sắc và lại thông minh trí tuệ. Tốt nét lành nghề, thêu phụng vẽ rồng, khảm đàn đọc sách, tính tôi lại vô nam thì dựng nữ, rề thảo cũng như trai, nên không định chữ vu quy mà để trông cậy mâm cơm vò nước, muốn kén đồng sản mà dưỡng lão, để nhờ khi ghen nước đắng cơm. Cách ba năm nay: Có người họ Trư ở núi Phước lăng tới xin làm rể, coi cũng phải người quân tử, đáng bậc anh hào, nên tôi mới gả con, dựng bê bắt rể. Khi mới, ở ăn phải cách, đi đứng nên người, đến sau khác mặt khác mày, dị hình dị tướng". Tôn Hành Giả hỏi rằng: "Hình tướng nó ra thể nào?"

Cao Thái Công nói:

- Ban đầu nó mập và đen, sau lại mỗ dài tai lớn. Sau ót mọc lông gáy, trước mặt giống con heo, mà bao tử lớn lung, ăn uống nhiều lắm. Nói cho phải, nó dùng những đồ chay đồ lợt, phải như ăn thịt cá, thì tôi hết cửa hết nhà.

Tam Tạng nói:

- Con rề mạnh thì ăn nhiều, ông phàn nàn sao phải.

Cao Thái Công nói:

- Việc ăn uống là tiểu sự, tôi có phiền ở đâu? Ngặt bây giờ nó giá vô đẳng vân, cát bay đá chạy. Báo hại nội nhà tôi và lối xóm, ai nấy cũng thất kinh, nó lại bắt con gái tôi bỏ trong nhà sau, khóa cửa buồng lại, nửa năm nay không thấy mày thấy mặt, chẳng biết

mất biết còn. Mới rõ là yêu tinh, liền rước thầy phù thủy, ngất thầy nào nó cũng không sợ, ếm đối gì nó cũng tới hoài .

Hành Giả nói:

- Có khó gì ở đâu, ông đừng lo mà mệt. Đêm nay tôi bắt nó, và đuổi ra cho khỏi nhà ông .

Cao Thái Công nói:

- Cái đó mới là hại tôi đó! Có thầy đây thì thầy đuổi, thầy đi nó lại trở về. Làm cho gây oán gây thù, nó phá hết nhà hết cửa, như may mà bắt được, phải tính cho xong, ấy là trừ phép căng, mới khỏi điều hậu hoạn .

Tôn Hành Giả nói:

- Như vậy cũng được, có khó chi đâu, nội trong đêm nay, đà biết giỏi dở .

Cao Thái Công nghe nói mừng rỡ, tức thì hối dọn cơm chay, ăn uống xong rồi gần canh một.

Tôn Hành Giả biểu rằng:

- Ông mời ít người tuổi tác, ngồi nói chuyện với thầy tôi, đừng tôi làm thế thần bắt cho được nó. Một là bắt cho các người coi thử, hai là làm cho ông đừng bình yên . Cao Thái Công nghe lời, làm y như vậy.

Còn Tôn Hành Giả cầm thiết bãng, bảo Thái Công dắt tới nhà sau, thấy cửa đóng cứng khur.

Tôn Hành Giả liền bẻ khóa, ngó thấy trong buồng tối om, không có thắp đèn .

Tôn Hành Giả bảo rằng:

- Ông kêu con ông đi ra cho rảnh .

Cao Thái Công kêu một tiếng .

Nghe nói hơi yếu đuối như vậy:

- Cha ôi! Con ở trong này .

Tôn Hành Giả nheo con mắt mà xem, ngó thấy nàng ấy: Vóc liễu gầy mòn, tóc tai đã rụng, đi bộ tướng ngã xiêu ngã tó, ra nín cha khóc vẫn khóc dài.

Tôn Hành Giả nói:

- Nín cho tôi hỏi nào, vậy chớ con yêu đi đâu vắng?

Túy Lan thưa rằng:

- Nó đi theo gió theo mây, không biết đâu mà nói. Bởi nó biết cha tôi muốn bắt, khuya mới về, gần sáng thời đi .

Tôn Hành Giả bảo rằng:

- Thôi hai cha con ra ngoài nói chuyện, để cho tôi hờm nó trong này .

Cao Thái Công nghe nói vui mừng, dắt con ra nhà trước.

Còn Tôn Hành Giả làm phép biến ra nàng Túy Lan, rồi đóng cửa phòng ngồi trên giường mà đợi.

Giây lâu nghe gió thổi ù ù ở xa ùng tới, xảy thấy yêu tinh hiện xuống, mình người, mà đầu heo, tai lớn mỏ dài, mặt đen lông vằn.

Tôn Hành Giả xem thấy cười thắm nằm xuống giả đau, rên hoài rên hũy.

Con yêu ấy xốc vào ôm đại kề miệng muốn hun.

Tôn Hành Giả nắm mỏ bật tai, xô nhào đầu xuống đất.

Con yêu ấy lồm cồm chờ dậy, vịn giường mà hỏi rằng:

- Bữa nay mình làm gì lạ vậy? Thế giận tôi về trễ hay sao?

Tôn Hành Giả nói:

- Ai hờn giận giống gì, đều bữa nay trong dạ chẳng vui, mình hãy cởi áo ra mà ngủ .

Con yêu ấy không hiểu có gì, cũng nghe lời cởi áo tức thì.

Tôn Hành Giả lên ngồi trên thùng, giả đồ đi tiểu.

Con yêu ấy thấy vậy lên giường nằm ngửa một mình.

Tôn Hành Giả ngồi thở ra mà than rằng:

- Mình thiệt là may phước lắm!

Con yêu ấy hỏi rằng:

- Mình giận tôi chuyện gì, mà nói tôi là may phước? Từ khi tôi tới làm rẫy cổ công, tuy ba miếng cơm rau, chớ cũng nhiều công mệt mỏi. Lốp lập vườn, lốp làm ruộng, sanh lợi biết bao nhiêu? Bây giờ lúa đựng mấy bồ, trái cây đủ thứ, cơm nạng ăn áo nạng mặc cũng là công khó của tôi, như vậy còn chưa bằng lòng, không biết làm sao nữa mới vừa ý! Chuyện gì mà than thở? Nói tôi may phước làm sao?

Tôn Hành Giả nói:

- Tôi không phải nói như vậy đâu, xin đừng nghi dạ. Bởi vì nay cha mẹ muốn phá cửa phá nhà, mắng nhỏ, mắng to, liệng gạch liệng ngói, và mắng nhiếc tôi rằng: "Có một thằng chồng không nên thân, tuồng mặt như heo, không biết lễ nghĩa. Đồ không căn cước, chẳng có họ tên, lại làm yêu làm tinh, phá làng phá xóm. Thiên hạ chê cười xấu hổ. Họ lại nói rằng: Con gái như tiên mà kén nhầm thằng rể quý . Bởi tôi bị lời ăn tiếng nói, đà tím ruột bầm gan, mình đi khỏi không nghe, mới thiệt là may phước".

Con yêu ấy nói rằng:

- Ta cũng xấu trai một chút, nhờ được trường thọ hơn người. Muốn lịch sự lại khó gì, mình cũng nhớ hình ta như trước! Hồi ban đầu ta tới nôi, cha mẹ cũng đành, làm con rể đã ba năm, bây giờ lại nói này nói nọ, xin nàng nghĩ thử, coi lỗi tại ai? Còn nói ta không căn cước làm sao? Ta là người ở núi Phước lãng, tại động Vân san ta lấy hình thù làm họ, nên xưng họ Trư tên là Cang Liệt. Nếu cha mẹ nàng có hỏi nữa, cứ trả lời như vậy thì xong .

Tôn Hành Giả nói rằng:

- Nói cho mà hay: Cha mẹ rước Pháp sư tới bắt mình đó .

Con yêu ấy cười rằng:

- Mặc ý rước mấy chục Pháp sư thì rước, không ai sợ lệnh gì đâu. Ta có phép thiên cang biến hóa ba mươi sáu cách, lại có đỉnh ba vật báu, là cây cào cỏ chín răng. Bữa cả trăm mẫu mộng còn đặng thay, huống chi đập mấy chục lão thầy mà không chết, dầu cha thiệt có lòng cầu khẩn, mà thỉnh đặng Đảng Ma tổ sư, ngài là người quen biết với ta lẽ làm điều thiệt hại .

Tôn Hành Giả nói rằng:

- Nghe nói rước ông họ Tôn, là ông Tề Thiên đại thánh, năm trăm năm trước làm loạn

cung trời. Tôi nghe đã rõ ràng, nói cho mình hay trước .

Con yêu ấy nghe nói, hoảng hồn hoảng vía, nhả mặt nhăm mảy, le lưỡi mà than rằng:

- Nếu vậy thời hết kẻ vợ chồng, thôi mình ở tôi đi về động .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Chuyện gì mà gấp dữ vậy?

Con yêu nói:

- Mình không biết, chớ con khi đột đó là Bát Mã Ôn. Đồi xưa nó dám phá trời, mây ông thần chạy mất, nếu đánh không lại nó, thì mình phải hư danh .

Nói rồi giựt áo bận vào, mở cửa đâm đầu chạy đại.

Tôn Hành Giả rượt theo kéo áo, hiện hình mà hét rằng:

- Thằng yêu này chạy đi đâu? Coi thử ai đây cho biết .

Con yêu ngó ngoái lại, thấy hình như khi đột, thất kinh xé áo chạy vượt ra mình trần trụi trụi.

Tôn Hành Giả rượt theo mà bắt.

Con yêu hóa lửa, bay về núi Phước Lăng.

Tôn Hành Giả đang vân theo riết, và kêu lớn rằng:

- Đồ mây chạy đâu cho khỏi tao. Mây lên trời, thì tao theo thấu cung Đẩu ngưu, mây xuống đất tao rượt tới thành Uông Tử .

Ấy là:

Quen biết dôi, không quen biết thiệt,

Nợ duyên chơi, chẳng nợ duyên đời.

Hết Hồi 18 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân
Xem Hồi 19